

[**Høige Larsen.**]

til det, jeg her har sagt, et spørgsmål, som må berøre den højtærede udenrigsminister.

Jeg har ikke haft anledning til at kontrollere, om meddelelsen er rigtig; men det oplystes, at man i generalforsamlingen havde vedtaget en resolution med en meget skarp fordømmelse af Portugals politik over for den indfødte befolkning i kolonien Angola, at denne resolution var vedtaget med et meget stort flertal, og at Danmark, og så vidt jeg husker også Norge, havde undladt at stemme. Jeg har den opfattelse, at man fra dansk side ikke kan billige den undertrykkelsespolitik, som føres i Angola eller i andre kolonier i øvrigt, og derfor er det jeg gerne vil bede om at få oplyst baggrunden for denne afstemning. Jeg kan ikke tænke mig, at man fra dansk side skulle have noget imod denne fordømmelse af undertrykkelsen af en kolonibefolkning, og jeg beder derfor om at få oplyst, om der er andre spørgsmål i den pågældende resolution, som måtte kunne begrunde den stilling, den danske delegation har taget.

Morten Lange: Efter denne lille ekskursion til de fjerne udlande samt søndagen var det måske på sin plads at vende tilbage til hverdagen og finansloven. Først vil jeg lige komme med et par bemærkninger om finanslovens tilblivelse, foranlediget af en detalje, som måske synes lille, men som jeg er bange for på flere steder, ikke i finansåret 1963-64, men i finansåret 1964-65. Altså, den slags oplysninger kræver man nu, ca. 1½ år førend de aktuelle udgifter skal påbegyndes, og længe inden de, der skal give oplysningerne, har — ja, de har ikke engang en rimelig oversigt over dette års regnskab og slet ingen mulighed for realistisk at bedømme, hvad det er for udgifter, de pågældende poster, som man ansøger om, skal dække. Det forekommer mig, at på baggrund af den slags oldnordiske oplysninger vil der

ikke være nogen finansminister i denne verden, der kan lave et realistisk budget.

Nu er jeg fuldstændig klar over, at det heldigvis ikke er alle tal, der stammer fra en fjern fortid, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge den højtærede minister, om vi kan regne med også i fremtiden, selv når budgettet bliver præsenteret som realistisk, at en række af de tal, som er fremkommet med så lange frister, må kunne underkastes det, man kan kalde en betydelig fleksibilitet. Hvis det ikke er tilfældet, må man i fremtiden tage helt andre synspunkter frem, når man rundt omkring i de forskellige styrelsesgrene skal fantasere sig til, hvilke beløb der formodentlig bliver nødvendige 1½ eller 2 år frem i tiden. Det gælder selvfølgelig ikke mindst de steder, hvor der sker en udvikling, og hvor det er svært at budgettere.

Jeg har, som det måske er rimeligt, taget mit eksempel fra et område, jeg kender til, og jeg skal holde mig så nogenlunde til spørgsmål, der har med undervisningen at gøre. Jeg skal da med det samme konstatere, at ved en første gennemlæsning af finanslovsforslaget kunne man blive næsten glad, når man ser, at undervisningsministeriets budget er forøget med 350 mill. kr. eller noget i den størrelsesorden. Det lyder, som om man i nogen grad havde fortrudt, at man var begyndt at indføre en kulturpause, men et nærmere studium af de enkelte tal har gjort et betydeligt skår i min optimisme, og det lidt, der var tilbage, har fået endnu et stød i dag. Jeg har naturligvis ikke summeret hele forestillingen op, men jeg skønner sikkert ikke meget galt, når jeg siger, at hvis man går tallene igennem, viser det sig, at hen imod et par hundrede millioner kroner af denne 350 mill. kr.s stigning alene går til dækning af stigende lønninger. Det er ikke andet end en ajourføring af lønningerne, som er en nødvendig konsekvens af en lang række forhold, som vi tidligere har taget stilling til. Når man så på toppen af det får at vide, at den højtærede undervisningsminister omgås med planer om at nedskære refusionen til kommunerne med en halv snes procent, er man klar over, at så er baggrunden for enhver optimisme temmelig langt væk. Jeg forstod, at det skulle være et led i de såkaldte lærerbesparelsesbestrebelse, og jeg